

Cristina Donovici

Secretul Norilor Roz

Ilustrații de
Anda Ansheen

Partea a II-a

Toată suflarea cerului știa că misiunea Norișorului Roz era să coboare în fiecare seară pe Pământ și să vegheze somnul copilașilor care se tem de întuneric. Nimeni nu știa însă că el, drăgălașul și inimosul Norișor Roz, avea un secret... Un secret care în fiecare seară îi strângea inimioara de frică.

Păstra acest secret de prea multă vreme și îi era tot mai greu să îl ascundă, să se prefacă la cină că totul e bine, și abia aștepta să plece spre copilași. De obicei, mama îi puna în farfurioară bucățele de stele crocante, preferatele lui. El îi zâmbea în semn de mulțumire și încerca să mănânce cât mai bine. Avea nevoie de putere ca să poată merge din casă în casă până dimineața, la toți copiii care aveau nevoie de vise frumoase.

Apoi primea și o cană cu lapte din fulgi de zăpadă topiți, amestecați cu sclipici din curcubeu. Îi dădeau energie și, parcă, un pic de curaj în plus. După cină întreaga familie îl ajuta cu pregătirile pentru plecarea spre Pământ.

Sora mai mică îi pieptăna părul ciufulit, iar unul dintre frați îi aducea ghetuțele căptușite pe tălpi cu bucăți moi de nor, ca să intre neauzit în camerele copiilor.

Dar nimeni nu observa că privirea îi era tot mai tristă. Că ceva îl speria. Vă întrebați de ce nu le spunea secretul lui? Îi era rușine.

Așa că, atunci când Soarele se ascundea încet-încet după norii cei mari, Norișorul Roz se încuraja de unul singur, spunându-și:

– O să fie bine! Voi fi în siguranță!

Însă vocea mamei îl întrerupea:

– Iubitule, trebuie să pleci, se face târziu! Copilașii se pregătesc de culcare.

– Da, mamă, plec acum! îi răspundea Norișorul Roz, încercând să pară cât mai vesel.